

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **Ch. M. T.**, narozená dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. x

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že řízení o prodloužení doplňkové ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně se cítila ze strany žalovaného zkrácena na svých právech a rozhodnutí o zastavení řízení napadla v celém rozsahu. Dle jejího názoru správní orgán porušil: § 3

zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť řádně nezjistil stav věci, § 2 odst. 4 správního řádu, § 25 písm. d) zákona o azylu, § 14 zákona o azylu, neboť nedostatečně odůvodnil možnost udělení humanitárního azylu, § 14a zákon o azylu, jelikož jí v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy, Čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť jí v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestu, zásadu non-refoulement, Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť pokud by byla nucena vycestovat, došlo by k porušení jejího práva na respektování rodinného života. Žalobkyně se k pohovoru o prodloužení doplňkové nedostavila, jelikož jí nebylo doručeno předvolání a namítala, že žádost o prodloužení doplňkové ochrany podala již 15. 4. 2019, avšak od té doby s ní nebyl proveden žádný pohovor, ani nebyl učiněn v její věci žádný krok, pouze byly prodlužovány lhůty pro rozhodnutí. Dále uvedla, že měla dlouhodobě problém s otevřením poštovní schránky, přičemž majitel jejího bytu s ní opakovaně nekomunikuje a neposkytuje asistenci. Tvrdila, že se situaci snažila řešit tak, že se 24. 2. 2020 dostavila na Ministerstvo vnitra ČR, aby si vyžádala písemnosti, které jí byly doručovány. Namítala, že jí tyto předány nebyly a správní orgán odmítl převzít žádost o informaci a vysvětlení situace. Žalobkyně doplnila, že jí bylo doručeno jedno předvolání k pohovoru, který se měl konat 12. 3. 2020, avšak těsně před ním jí bylo ze strany žalovaného sděleno, že se konat nebude z důvodu absence tlumočnicka, další pohovor byl zrušen z důvodu karantény. Také uvedla, že v době vyhlášení nouzového stavu její schránka opět nešla otevřít a majitel jí opět odmítl pomoci. Žalobkyně měla za to, že správní orgán měl projevit větší snahu jí o plánovaném pohovoru informovat a ne zastavit řízení po jedné nedoručené výzvě. Dle jejího názoru byl postup žalovaného ryze formální a při jedné nedoručené výzvě bylo řízení zastaveno, ačkoliv byl v době doručování dopisu teprve u konce nouzový stav, a tím pádem se ocitla v nestandardní situaci. Žalobkyně dále poukázala na to, že poskytla informace, které byly nezbytné ke zjištění stavu věci, jelikož sama ze své iniciativy poslala přípis o stavu v zemi původu. Doplňková ochrana jí navíc byla vždy opakovaně prodlužována bez pohovorů. Správní orgán měl, dle žalobkyně, ve věci rozhodnout meritorně a ne řízení zastavit z procesních důvodů.

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobkyni vyzval, aby se 19. 6. 2020 dostavila k pohovoru. Výzva jí byla doručena náhradním způsobem podle § 24 odst. 3 zákona o azylu uložením na příslušné pracoviště pošty, neboť si nepřevzala písemnost, která jí byla zaslána na adresu hlášeného pobytu. Písemnost byla na pracovišti pošty uložena od 20. 5. 2020 do 1. 6. 2020, aniž by byla ze strany žalobkyně vyzvednuta, k pohovoru ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany se nedostavila. Správní orgán zároveň konstatoval, že jak je zřejmé ze správního spisu, žalobkyně byla několikrát informována o tom, že má v úmyslu pohovor s ní provést. Žalovaný očekával, že vyvine určitou snahu se o termínu plánovaného pohovoru informovat. Jak je však ze správního spisu zřejmé, žádné takové kroky neučinila, výzvu k pohovoru si nepřevzala a k pohovoru se nedostavila. Správní orgán považoval napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost napadeného rozhodnutí. Pro řízení před soudem odkázal správní orgán na jeho znění a na obsah spisového materiálu ve věci.
4. Žalobkyně k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou

zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), měl tak soud za to, že žalobkyně s takovým projednáním věci vyslovila souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 15. 4. 2019 podala žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany.
7. Dne 9. 10. 2019 předložila žalobkyně žalovanému smlouvu o nájmu bytu ze dne 8. 10. 2019, ze které vyplývá, že se žalobkyně stala nájemcem bytové jednotky č. 1246/13 na adrese na dřeze x. Žalovaný dne 19. 5. 2020 předvolal žalobkyni k pohovoru ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany na 19. 6. 2020 v 10 hodin v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí. Toto předvolání odeslal na adresu sdělenou žalobkyní, tedy x. Ze zásilky, která je součástí spisu, vyplývá, že tato byla s ohledem na skutečnost, že žalobkyně nebyla v době doručování zastižena na udané adrese, uložena u provozovatele poštovní licence a připravena k vyzvednutí dne 20. 5. 2020 a vrácena zpět odesílateli jako nevyzvednutá dne 2. 6. 2020.
8. Dne 19. 6. 2020 se žalobkyně nedostavila k pohovoru o prodloužení doplňkové ochrany. Následně vydal žalovaný dne 1. 7. 2020 napadené rozhodnutí.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle § 23 odst. 4 zákona o azylu: *„Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen se dostavit k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, a to na písemné předvolání doručené žadateli o udělení mezinárodní ochrany nejméně 2 pracovní dny před konáním pohovoru. Nedostaví-li se žadatel o udělení mezinárodní ochrany k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, pořídí se o této skutečnosti záznam.“*
11. Podle § 24 odst. 1 zákona o azylu: *„Písemnosti se doručují účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky.“*
12. Dle § 24 odst. 2 zákona o azylu: *„Adresou pro doručování se pro účely tohoto zákona rozumí adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1, povolilo-li ministerstvo opuštění pobytového střediska podle § 82 odst. 3, nebo adresa azylového zařízení, na kterém se žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnou, pokud se má žadatel o udělení mezinárodní ochrany na této adrese zdržovat alespoň 15 dní. V písemném záznamu o dohodě se uvede jméno, příjmení a datum narození žadatele o udělení mezinárodní ochrany a datum, od kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, případně datum, do kterého se mu má na adresu pro*

doručování doručovat, a adresa azylového zařízení. O změně adresy pro doručování se musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnout; věta druhá platí obdobně.“

13. Dle § 24 odst. 3 zákona o azylu: *„Pokud nebyl účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany v místě doručení zastížen, doručovatel písemnost uloží v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, a účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty je dnem doručení.“*
14. Dle § 24 odst. 4 zákona o azylu: *„Písemnost určená účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany, jehož pobyt není znám, se uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, nebo, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení, v ministerstvem určeném azylovém zařízení, které je nejblíže místu jeho hlášeného pobytu. Oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí v azylovém zařízení na úřední desce. Poslední den této lhůty je dnem doručení.“*
15. Podle § 25 písm. d) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“*
16. Problematikou doručování v azylovém řízení se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 30. 8. 2019, č. j. 2 Azs 68/2018-60, kde uvedl: *„[p]rávní úprava zajišťuje, že žadatel o azyl má po celou dobu řízení možnost přebírat zásilky buď v azylovém zařízení, nebo v jiném místě hlášeného pobytu, které si zvolí. Dočasně pak může zásilky přijímat na doručovací adrese. Uvedené adresy jsou zásadně evidenční povahy a žadatel má široký prostor pro vlastní úvahu a volbu, kde bude po dobu řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásilky přebírat. Právní úprava doručování v zákoně o azylu mu podobně jako v obecné úpravě podle správního řádu dává komfortní možnost se o doručování zásilky dozvědět a vyzvednout si ji i tehdy, kdy se v době doručování na dres, kam mu bylo doručováno, fyzicky nenacházel“ (...)* „Je to zásadně žadatel, kdo určuje, kam mu bude doručováno. K tomu, aby se o tom, že mu je doručována zásilka, dozvěděl včas, postačí, bude-li zhruba jednou za týden až deset dnů kontrolovat poštovní schránku v místě doručování. Za těchto podmínek je zcela přiměřené po něm požadovat, aby výše uvedené také činil. Nečiní-li tak a v místě, kam mu má být doručováno, nekontroluje došlou poštu, je zásadně k jeho tíži, pokud si zásilku z tohoto důvodu nevyzvedne a uplynutím úložní doby bude zásilka doručena fikcí. Přesně toto se stalo v případě stěžovatele. Bylo mu doručováno do místa jeho hlášeného pobytu (to žadatel ani nezpochybňuje). Pokud si zásilku nevyzvedl, jdou důsledky doručení fikcí, jež nastaly, k jeho tíži.“
17. V usnesení č. j. 5 Azs 57/2020 – 43 ze dne 26. 3. 2020 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Právní úprava doručování dle § 24 zákona o azylu zajišťuje, že žadatel o mezinárodní ochranu má po celou dobu řízení možnost přebírat zásilky buď v azylovém zařízení, nebo v jiném místě hlášeného pobytu, které si zvolí; v takovém případě však musí respektovat pravidla součinnosti. Pokud stěžovatel z nesprávného postupu viní Českou poštu, je třeba dodat, že ryze soukromoprávní vztah mezi stěžovatelem a Českou poštou nemůže nijak zavazovat žalovaného; k argumentaci, že měl s držitelem poštovní licence sjednánu službu spočívající v přeposílání*

zásilek na jinou svou adresu, je třeba poznamenat, že tato skutečnost je zcela irelevantní, neboť nic nezměnila na povinnosti žalovaného doručovat písemnosti na adresu místa, které si stěžovatel sám dobrovolně stanovil jako místo pobytu. Pokud chtěl stěžovatel docílit toho, aby mu žalovaný doručoval písemnosti na jinou adresu, měl tuto adresu oznámit žalovanému, nikoli České poště.“

18. Za takovou součinnost lze považovat s ohledem na uvedené zejména povinnost žalobkyně, aby zajistila, že jí na uvedené adrese hlášeného pobytu bude možné doručovat písemnosti. Žalobkyně si musela být nutně vědoma toho, že je ve věci vedeno řízení, ve kterém ji žalovaný bude obesílat. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že přestože žalobkyně zaslala správnímu orgánu přípis k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, tak bylo nutné se žalobkyně dotázat na přesné informace, na základě kterých dospěla k závěru, že i po změně poměrů v zemi původu je konkrétně ona i nadále ohrožena vážnou újmou v případě svého návratu do země. Proto považoval žalovaný provedení pohovoru za nezbytné.
19. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný odesílal předvolání k dostavení se k pohovoru na adresu x, na které byla žalobkyně k tomuto datu hlášena. Jelikož žalobkyně nebyla na této adrese dne 20. 5. 2020 zastavena, byla písemnost téhož dne uložena na příslušné provozovně držitele poštovní licence. Jelikož si žalobkyně písemnost nevyzvedla v zákonné lhůtě 10 dní, a zároveň byla poučena o následcích v případě nedoručení, dnem doručení byl poslední den této lhůty.
20. Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č. j. 5 Azs 57/2020 – 43 ze dne 26. 3. 2020, že: „*Skutečnost, že se stěžovatel v určený den nedostavil k pohovoru v 9.00 hod., nebrání tomu, aby v též den mohlo být vydáno rozhodnutí o zastavení řízení, neboť takový jediný výsledek zákon o azylu v § 25 písm. d) předvídá.*“ Žalovanému tak ani v řešeném případě nic nebránilo rozhodnout o zastavení řízení, jestliže k tomu byly splněny podmínky.
21. Soud neshledal na straně žalovaného žádné zásadní pochybení. Skutkový stav popsany žalovaným v odůvodnění rozhodnutí je v souladu s obsahem spisového materiálu. Žalovaný se pokusil písemnost doručit zcela v intencích zákonné úpravy. Na tom nemůže nic změnit ani tvrzení o tom, že daná situace nebyla žalobkyní zaviněna. Bylo na žalobkyni, aby si doručení na jí poskytnuté adrese jakýmkoli spolehlivým způsobem zajistila. Žalobkyně na místo toho pouze konstatovala, že její poštovní schránku nebylo možné otevřít a ani nezajistila nápravu tohoto stavu.
22. Datum pohovoru bylo žalovaným stanoveno na den 19. 6. 2020. Výzva žalobkyni k dostavení k pohovoru byla dle výše uvedeného připravena k vyzvednutí dne 20. 5. 2020. Písemnost byla žalobkyni doručena dne 1. 6. 2020. Tato výzva byla doručena včas, i pokud jde o požadavek dle § 23 odst. 4 zákona o azylu, neboť písemné předvolání bylo doručeno, byť fikcí, nejméně dva pracovní dny před konáním pohovoru.
23. Přestože se jednalo o jediné pochybení žalobkyně, v jehož důsledku si nevyzvedla předvolání k pohovoru, na který se poté nedostavila, lze v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 45/2018 – 32 ze dne 14. 6. 2018 dodat, že i jediné nedostavení se k pohovoru může vést k zastavení řízení, neboť jak Nejvyšší správní soud uvedl: „*Podle §*

25 písm. d) zákona o azylu ve znění do 20. 12. 2007 platilo, že řízení se zastaví, jestliže „žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2) nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout“. K tomu se vztahovala i předchozí judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006, č. j. 4 Azs 104/2005 - 52). Po novele provedené zákonem č. 379/2007 Sb. znělo citované ustanovení tak, že řízení se zastaví, jestliže „žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k pohovoru (§ 23 odst. 2) [...] a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout“. Důvodová zpráva k zákonu č. 379/2007 Sb., ze dne 13. 4. 2007, PS tisk č. 191/0, k § 25 písm. d) uváděla, že povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany je dostavit se k pohovoru, a případná tvrdost postihu (zastavení řízení) je ošetřena formulací „bez vážného důvodu“. Další novelizace tohoto ustanovení proběhla zákonem č. 314/2015 Sb., a podle důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb., ze dne 15. 4. 2015, PS tisk č. 463/0, „[v] situaci, kdy osoba neposkytuje součinnost tím, že se nedostavuje k pohovoru nebo se dokonce nedostaví ani k poskytnutí prvotních údajů k žádosti či jinak se správním orgánem nekomunikuje, není pravděpodobné, že by bylo možné o žádosti věcně rozhodnout, protože informace od žadatele jsou jedním z klíčových podkladů pro vydání rozhodnutí. Má se za to, že se jedná o tzv. konkludentní zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že judikatura, na kterou odkázal krajský soud, se skutečně vztahovala k předchozímu znění § 25 písm. d) zákona o azylu, které výslovně zmiňovalo opakované nedostavení se k pohovoru. Postupně došlo k novelizaci dotčeného ustanovení a s ohledem na rozhodné znění není vyloučené, aby jediné nedostavení se k pohovoru vedlo k zastavení řízení, za současného splnění všech podmínek, které § 25 písm. d) zákona o azylu vyžaduje.“

24. K ostatním námitkám žalobkyně, soud uvádí, že jelikož bylo řízení žalovaným zastaveno, nebyla žádost posuzována meritorně. Žalovaný se proto nevyjadřoval ani k otázce nebezpečí hrozícího žalobkyni v zemi původu.
25. Městský soud má za to, že v projednávané věci byly naplněny podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť, jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný doručoval předvolání k pohovoru o žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany na adresu, na níž žalobkyně pobývala, což sama také uvádí v žalobě a několikrát potvrdila v písemnostech zasílaných žalovanému. S ohledem na uvedené nastala za situace, že žalobkyně nebyla při doručování doručujícím orgánem zastižena v místě hlášeného pobytu, tedy fikce doručení desátým dnem od uložení zásilky. Na uvedeném nemůže nic změnit žalobní tvrzení, že žalobkyně neměla možnost se dozvědět o uložení zásilky s ohledem na skutečnost, že se nemohla dostat do poštovní schránky v místě bydliště. Je totiž jen a pouze věcí žalobkyně jako žadatelky o prodloužení doplňkové ochrany zajistit, aby v místě doručování byla schopna řádně přebírat jí doručované písemnosti, s čím nepochybně souvisí také převzetí oznámení o uložení zásilky u doručujícího orgánu. Navíc sama ve své žádosti o informaci a vysvětlení situace ze dne 24. 2. 2020 uvedla, že: „S mojí poštovní schránkou již nebude v budoucnu problém a moje adresa je stále stejná.“ žalovaný tak tedy v dobré víře nepřistoupil k jinému způsobu kontaktování žalobkyně. Tvrzení žalobkyně nelze podřadit pod „závažné důvody“ ve smyslu § 25 písm. d) zákona o azylu; nelze se ani ztotožnit s žalobkyní, že se jednalo o skutečnost na vůli žalobkyně nezávislou. Žalobkyně musí nést odpovědnost za to, jakým způsobem si (ne)zajistí možnost řádně přebírat doručované písemnosti. Z pohledu podmínek § 25 písm. d) zákona o azylu je

nerozhodné, zda žalobkyni bylo předvolání k pohovoru doručeno náhradním způsobem, podstatné je pouze to, že se žalobkyně bez závažného důvodu k pohovoru nedostavila.

26. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

Praha 20. ledna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně